

Nhìn vào Việt Nam, người ta thường hỏi liệu những người lãnh đạo đang Cộng sản VN hiện nay có rút tỉa được bài học nào hay không từ cái chết của Gaddafi.

Cách mạng Hoa Lài tại Tunisia khởi đầu vào ngày 17/12/2010 và kết thúc vào ngày 14/1/2011, kéo dài 28 ngày với kết quả là nhà độc tài Ben Ali bỏ trốn qua nước láng giềng Saudi Arabia.

Cách mạng tại Ai Cập bắt đầu từ ngày 25/1/2011 và kết thúc vào ngày 11/2/2011, kéo dài 17 ngày với kết quả là nhà độc tài Hosni Mubarak từ nhiệm và rời Ai Cập.

Hai làn gió cách mạng nói trên đã nhanh chóng thổi qua Libya, bắt đầu với những cuộc biểu tình ôn hòa từ ngày 15/2/2011. Những cuộc biểu tình ôn hòa chỉ kéo dài được vài ngày đã nhanh chóng trở thành bạo động, và ngày một khốc liệt hơn đến mức trở thành một cuộc nổi loạn đẫm máu. Số người thiệt mạng lên tới trên dưới 50 ngàn người. Sau 8 tháng và 5 ngày, cuộc cách mạng bạo động tại Libya cũng đã kết thúc trong bạo động với việc lực lượng nổi dậy bắt và sát nhà độc tài Muammar Gaddafi vào ngày 20/10/2011.

Ngay từ những ngày đầu của cuộc cách mạng tại Libya, khi thấy một phần của người dân sau hơn 40 năm bị trấn áp và sự bùng nổ của thế giới, hầu hết các nhà phân tích đều tin chắc rằng nhà độc tài Gaddafi sẽ sụp đổ. Câu hỏi đặt ra là “bao giờ sụp đổ” và “sụp đổ ra sao”? Những điều làm mọi người ngạc nhiên là cách ông xử mà Gaddafi đã chọn: hoang tàn, ngoan cố, và tàn bạo.

Trước hết, Libya không phải là nước duy nhất mà gió cách mạng thổi Tunisia và Ai Cập thổi đến. Thực ra, chiến thắng của nhân dân 2 nước này đã lan ra trên dưới 17 quốc gia ở Bắc Phi và Trung Đông. Tình hình tại 17 nước này đang diễn ra theo hai hướng: Hướng thứ nhất, nhà nước ít nhiều đáp ứng những đòi hỏi của người dân sau khi rời những cuộc biểu tình. Kết quả là những nhà nước này vẫn tồn tại, những phần tử lợi ích sâu kín, tôn trọng một số quyền của người dân và thi hành những cách thức thích hợp; Hướng thứ nhì, nhà nước quyết liệt dùng bạo lực trấn áp dân chúng. Kết quả là những nhà nước đó sụp đổ hoặc gia tăng căng thẳng đối đầu với dân chúng. Một số lãnh đạo độc tài bỏ mặt chỉ ngày xét xử (*). Tuy kết thúc theo hai hướng nhưng những điều gặp nhau ở một điểm, đó là sự thắng thế của nhân dân trước những chế độ độc tài.

Riêng tại Libya, Gaddafi và các con của ông (tức toàn bộ phe lãnh đạo) đã quá kiêu căng sau 41 năm cai trị không đổi thế, bắt chấp những bài học xảy ra chung quanh để nhìn ra rằng: trong thế kỷ 21 này, dân chúng là xu thế không thể đảo ngược của thế giới. Và sự thất bại của xu thế đó

là các chế độ tài phiệt cáo chung. Cộng gia đình Gaddafi chỉ xem làn sóng nổi dậy của dân chúng là sự “hỗn loạn và vô nghĩa” để tiếp tục lãnh đạo. Và thế đó họ chỉ có một chính sách duy nhất là giết chóc một cách tàn bạo bằng đoàn quân ngoại quốc đánh thuê để tiếp tục đa số hải trong dân chúng như trong suốt 4 thập niên qua. Vì thế càng ngày Gaddafi càng lún sâu vào tội ác với nhân dân và tiếp tục mình vào thế bế tắc đến tận chân trời.

Đã có câu hỏi được đặt ra là tại sao Gaddafi không bước ra nước ngoài, dù rằng ông đã cho gia đình và thân nhân trốn sang các nước lân cận. Phải chăng Gaddafi đã bị bệnh, với những tội ác khủng khiếp mà ông ta đã gây ra cho dân chúng Libya, với thành tích hậu quả của những khủng bố suốt 4 thập niên và các vụ chế tạo bom phi cơ và các nền đồng nghiệp tại Tây Âu, thế giới ngày nay sẽ chế ngự còn quốc gia nào dám cho ông ở ẩn lâu dài. Phải chăng những bài học nhận được từ nhà độc tài Milosevic của Serbia bị xét xử tại Tòa Án Hình Sự Quốc Tế, Ben Ali của Tunisia và Mubarak của Ai Cập bị tịch thu tài sản và đem ra xét xử, cũng như sự sụp đổ của các lãnh tụ Al-Qaida gần đây không còn cho Gaddafi chút hy vọng gì với con đường chế ngự ra nước ngoài.

Những chính thể thế kỷ khách quan đó mà các chế độ độc tài quan của bọn con Gaddafi mang đầy tính hoang tưởng và điên rồ. Khi bị bắt không còn con đường trốn ra nước ngoài, liệu ông phải bị đưa chuồn bỏ cho mình một thế giới lại có thể tiếp tục sống tại quê hương, đó là giết ngay các biện pháp tàn bạo, chế độ các giết chóc, và thế giới bị đưa đến một nước qua chế độ dân chủ đa nguyên như các chính phủ khôn ngoan khác đang làm. Ngược lại, Gaddafi bị và các Gaddafi con chế độ bị bắt ra khỏi bọn, giết, tra tấn.

Nhìn với Việt Nam, những vị đại diện như những người lãnh đạo đang Cộng sản VN hiện nay có rút ra được bài học nào hay không từ cái chết của Gaddafi. Liệu họ có bị bắt kịp thời thế kỷ, hay chế độ bị đưa vào tay người duy nhất là bọn lọc nhớt Gaddafi đã làm?

Đi sâu nghiên cứu ta có thể thấy được là, thế giới như một miếng cơm của ban Tuyên Giáo Trung ương cho báo chí trong việc đăng tải các tin tức về cuộc nổi dậy của Libya mới tháng trước đây “để tránh tạo khó khăn trong quan hệ ngoại giao”, cho đến việc Hà Nội phải ngừng rút chôn vùi cái chết của Gaddafi, dù đó là một tin nóng bỏng trên thế giới; cho đến quan điểm rút chung chung và có ý bài xích sự can thiệp của các nước thuộc khối NATO, được đài Tiếng Nói VN (VOV) đưa ra sau đó. Tất cả thế kỷ hiện tại “tiếng thế kỷ” của Hà Nội để với một chế độ cũng mang danh xưng “Xã Hội Chủ Nghĩa” ở Libya.

Những cũng chính bài báo tuyên truyền đó cho thấy sự lo ngại của các lãnh tụ Hà Nội với sự can thiệp của thế giới khi bàn tay của một chế độ đánh quá nhiều máu. Hơn thế nữa, thế kỷ cá nhân trong giới lãnh đạo thế kỷ thế kỷ và thế kỷ quan chức công an cao cấp tại Việt Nam hiện nay chế độ đang suy tính cho mình khi nhìn thấy cái chết của Gaddafi.

Rõ ràng là việc bước ra nước ngoài sau khi chế độ tài phiệt không còn là một giới pháp trong bối cảnh thế giới hiện nay. Vì vậy, chế độ duy nhất là tiếp tục ở lại trong nước. Tuy nhiên, sự an toàn của họ khi ở quê hương cũng có điều kiện: đó là một tội ác của họ đối với nhân dân.

Bọn chế độ bao dung của dân tộc VN và những người đang tranh đấu để dân chủ hóa đất nước

báng con đáng đáu tranh bát báo đáng, cá thá nhá các đáng Tháng Tián, đáng Viát Tân, đáng Dân Chá... cũng nhá háu hát nháng nháa đáu tranh đác láp khác đáu không chá tráng ng trá thù. Ngác lái, các tá chác và cá nhân này đáu nhán mánh đán viác má ra cá hái đá cho mái ngái có thá đáng góp vào viác xây đáng đát nác Viát Nam háu cáng sán. Tuy nhiên, đái vái nháng ká đã hoác còn đáng táp tác gây ra ná máu vái nhán dân thì há sá phái cháu trách nhiám vá hành vi cáa mình trác pháp luát cáa đát nác tá do pháp trá sau này. Nháng pháng tián hián đái ngày nay đã táo đáu kián cho nhán dân Viát Nam thu tháp ká láng hành vi tái phám đái nhiáu đáng thác (âm thanh, hình ánh) mát cách đá dàng và nhanh chóng, đá thiát láp thành há sá cho mai háu.

Trong thái gian váa qua, và đác biát là ká tá khi phong trào biáu tình cháng đái Trung Cáng xâm lác bùng phát á trong nác, nháa cám quyán CSVN đã tung lác láng công an đá gia tăng mác đá đàn áp nháng ngái bát đáng chính kián, và đã gây nên nháng tái ác ká cá tháng vong nái nháng ngái yêu nác. Sá láng nháng ngái bá sách nhiáu, đánh đáp, bát cóc, cám tù ngày mát nhiáu hán. Riêng đái vái thành phán dân oan bá cáp nháa, chiám đát thì đã có nhiáu vá tá vong do công an gây nên đác ghi nhán vái nháng hình ánh và cháng cá rõ ràng. Đây là nháng tái ác mà trách nhiám không chá á nháng ká trác tiáp gây ra, mà còn á chính nháng ngái lãnh đáo cao cáp nhát cáa chá đá, tác là nháng ngái ra lánh.

Hai tháp niên váa qua đã cung cáp nhiáu bài hác cá thá và quý giá vá sá sáp đá cáa nháng chá đác tài. Nháng ngái lãnh đáo Đáng CSVN cán phái hiáu là há không thá cáng lái trào láu dân chá trên thá giái. Tát cá các chá đá đác tài sám muán gì cũng sá sáp đá. Dân chá chác chán sá đán vái Viát Nam trong mát ngày rát gán và chá đá cáng sán sá chám đát. Nháng chám đát nhá thá nào tùy thuác rát nhiáu vào sá láa chán cáa táng cá nhân trong guáng máy cai trá hián nay.

Gaddafi đã láa chán trong kiêu căng, hoang táng và tàn báo, đá sau cùng đán đán thêm mát cái chát không cán thiát!

(*) Bán đá cuác cách máng Hoa Lái á Bác Phi: http://en.wikipedia.org/wiki/Arab_Spring